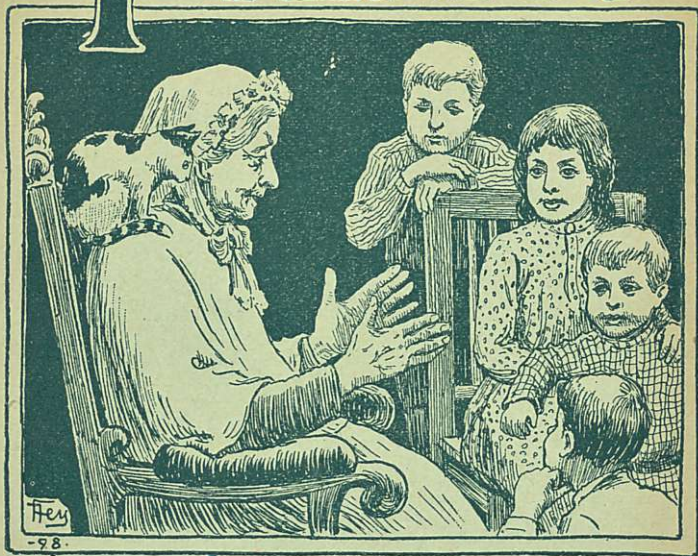

TÄTI KERTO-

II

MEGGYN KOTI

KIRJOITTANUT Mrs G. S. REANEY
SUOMENNOS

PORVOOSSA, WERNER SÖDERSTRÖM

Hinta 25 p.

MEGGYN KOTI

KIRJOITTANUT

Mrs G. S. REANEY

SUOMENNOS

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM

PORVOOSSA 1898
WERNER SÖDERSTRÖMIN KIRJAPAINOSSA.

Meggyn koti.

ENSIMÄINEN LUKU.

Koti — eihän se oikeastaan sitä nimeä ansainnutkaan. Matala, melkeinpä huonekaluton huone — kasa olkia, kulunut, rikkonainen huopapeitto, likaisia ryysyjä päänaluseksi käärittynä — siinä vuoteentapainen; pöytä, selätön nojatuoli ja vanha kolmijalkainen jakkara, siinä koko luettelo kodin mukavuuksista tai sen kurjuudesta, miten sitä tahtoo nimittää. Tuli kyti huonossa rauta-uunissa. Kaksi poikaa leikki uunin ääressä. Kuuristuen lieden yli he koettivat sytyttää likaista paperipalaa. Tuuli oli paperia kadulla lennätellyt, ryysyiset pojat sen ojasta tapasivat ja riemuiten kotiin toivat. Yhtaikaa pojat pistivät paperipalansa hiilille, huutaen: »yks', kaks', kolme — heleijaa!» Se pojista voitti, jonka paperi ensin sytyi palamaan. Tuntimääriä he leikkiänsä yhtä iloisesti jatkoivat. — Huoneessa oli vielä kahdeksanvuotias tyttönen, joka kapalolasta nukkumaan hyssytti.

Kaunis, mutta surullisen surullinen oli lapsen ääni, kun hän kehtolaulua lauloi:

»Tuutilullaa, hussa-aa
Tuuti tuutilullaa.»

Se näytti rauhoittavan nirisevää, viluista ja nälkäistä lasta, sillä itku vaikenä ja lapsi nukkui.

Meggy kantoi hänet hiljaa vuoteelle, syvensi kuoperon olkiin ja kääri lapsen huopapeittoon, etteivät oljet ollenkaan häntä koskettaisi.

Meggy suuteli hellästi pikku siskoa ja hiipi sitten pois varpaillaan. Kauhun ilme kuvastui pikku-äidin kasvoihin. Kova pelko hänet valtasi. Entäpä jos lapsi kuolisi? Hänellä ei silloin olisi mitään iloa koko maailmassa. Miksi ei Meggy muistanut »kotia taivaassa,» johon lapsi pääsisi? Eikö hän muistanut kallista Jeesusta, joka häntäkin rakasti? Miksi ei hänen mieleensä tullut sellaisia lohduttavia ajatuksia? Sen vuoksi, ettei kukaan ollut hänelle sitä opettanut. Ei äiti milloinkaan herättänyt hänessä sellaisia ajatuksia. Ei opettaja häntä johtanut Jeesuksen luo. Ei kukaan pikku Meggyä etsinyt ja lohduttanut, että valo ja toivo olisivat pelon ja kauhun haihduttaneet.

Lapsi nukkui sikeästi olkivuoteella. Hänen kalpeilla kasvoillaan kimalsi pari kyyneltä. Ne olivat pudonneet sen silmistä, joka varpaillaan huoneesta hiipi.

Minnehän pikku Meggy nyt aikoi? Varoitettuansa Bobia ja Dickiä olemaan hiljaa, ettei sisko heräisi, hän juoksi kurjasta huoneesta, pois koko kodista kadulle.

Tuuli humisi ja Meggyä värisytti pakkasessa. Hän tuli kulmakartanoon. Sydän sykki kovasti hänen astuessaan avonaisesta ovesta. Iso, raa'an näköinen mies seisoi hänen edessänsä, kädet taskuissa. Meggy peräytyi, katsellen häntä arasti.

»No, mitäs tahdot, tyttö?» hän kysäisi äreällä äänellä.

»Olkaa niin hyvä — minä tulin äitiä hakemaan kotiin,» Meggy vastasi ja ääni vapisi. Hän pelkäsi ravintolan isäntää.

»Ei hän kai ole siinä tilassa, että saat hänet kotiin,» mies vastasi hieman ystävällisemmin. »Voithan, jos tahdot, mennä sisään katsomaan,» hän lisäsi, viitaten sormellaan isoa salia.

Meggy ei odottanut toista käskyä, vaan riensi huoneeseen. Se oli täynnä ihmisiä, miehiä ja naisia, jotka kaikki rähisivät ja nauraa hohottivat. Alussa ei Meggy nähnyt äitiänsä. Kukaan ei välittänyt pienestä tytöstä, joka hiljaa seisoi oven suussa, levottomasti katsellen, etsien jotain. Viimein hän huomasi nurkkaan kyyristyneen olennon. Meggy tunsu vaistomaisesti, että se oli hänen »äitinsä.« Hän hiipi hänen luokseen, katsoi häneen levottomasti, koetti kaikin voimin häntä herättää, tarttui hänen käteensä ja houkutteli häntä ylös, kuiskaten: »Herää, äiti, tule kotiin, ole niin hyvä ja tule!» Siihen oli Meggy jo ennestään tottunut. Mutta tänään olivat kaikki yritykset turhat. Isäntä oli oikeassa. Äiti ei voinut tulla kotiin. Syvään huoaten ja puristaen huulensa tyttönen poistui samaa

tietä, jota oli tullutkin. Kun ei kukaan häntä enää nähnyt, hän purskahti hillittömään itkuun.

Sydän pakahdumaisillaan Meggy kulki hitaasti kotiin. Jospa hän olisi nähnyt ne ystävälliset silmät, jotka sinä hetkenä häntä katselivat. Jos hän olisi tietänyt, mitä leipuri Smart kapakkaa vastapäätä olevassa puodissaan ajatteli, kenties ei pikku tyttönen olisi tuntenut itseään niin onnettomaksi. Osanottavaisuus on suuri lohdutus ja lapsenkin sydän sitä kaipaa yhtä hyvin kuin aikuisen.

»Jumala häntä siunatkoon, lapsi raukkaa!» leipuri puheli, odottaen tyttöä takaisin. »Jumala häntä siunatkoon! Arvaan hänen hakevan äitiään eikä saavan häntä kotiin. Voi, mikä turmio juoppous on. Vaimohan oli soma nainen, ennenkun meni naimisiin sen laiskurin kanssa. Surkeaa on, että lapset saavat kärsiä vanhempainsa tähden.» Ja leipuri Smart pyyhkäisi takkinsa hihalla kyynelen silmästään. Kun hän nousi ostajalle vehnästä myömään, pujahti siinä tyttönen ihan hänen silmäinsä editse.

Raskain sydämin ja hitain askelin pikku Meggy lähestyi kurjaa kotiansa. »Miksi eivät hyvät ihmiset estä pahoja ihmisiä olemasta kovia? Miksi saa ravintolan isäntä tehdä muita onnettomiksi? Miksi eivät sitä estä? He eivät varmaankaan tiedä, miten paljon moni siitä kärsii. Sanotaan, että pastori Meredith on hyvä mies, mutta lieneekö se totta, koska hän ei ymmärrä, että olut on vahingollista. Tarjosihan hän viime vuonna koulunjuhlassa kaikille aikuisille lasillisen olutta.

Tietysti hän ei tahdo, että kukaan joisi liiaksi, mutta onhan joukossa sellaisiakin kuin äiti. Jos hän mais-taa vähänkään, niin hän ei pysy seisallaan. Voi, eikö ole ketään, joka tulisi auttamaan? Jos kaikki tietäisivät, miten pienet lapset saavat itkeä, kun heillä ei ole syö-mistä — jos kaikki tietäisivät, miten tukalalta tuntuu antaa tuolinsa panttilaitokseen, että saisi puita — jos kaikki tietäisivät, miten vaikeaa on olla niin nälissään, että joka jäsentä pakottaa eikä ole muruakaan ruokaa talossa — jos jokainen tietäisi, miten kurjaa on olla ilman lämmintä vuodetta, peittona vain huono huopa-peitto — tuulen vinkuesssa särkyneistä ikkunoista. Kaik-ki, kaikki tulee tuosta hirveästä juomasta. Voi, jos sitä ei ollenkaan olisi olemassa!»

Pikku Meggy-rukka! Varmaankin Jumala, joka on vanhurskas ja laupias, kuuli lapsen tuskallisen va-lituksen.

Pikku Meggyn mietteet keskeytyivät kotiin tul-lessa, sillä pienokainen itki ääneen, ja silmänräpäyk-sessä oli väsynyt sisko taas muuttunut helläksi, loh-duttavaksi pikku-äidiksi.

»Nuku, lapseni, nuku, nuku, kultaseni!» tyttö sanoi, polvistuen lattialle vuoteen viereen ja koettaes-saan heilutella lasta edes takaisin. Lapsi oli valveilla ja mahdotonta oli nukuttaa sitä jälleen. Äskenkin oli ollut vaikea saada lasta unohtamaan nälkäänsä. Nuk-kuihan hän viimein väsymyksestä. Nyt oli maannut kyllyiksi. Mitä tehdä? Jos vain löytyisi ruokaa talosta. Mutta sitä ei ollut nimeksikään, ei koko sinä päivänä.

Äiti oli käyttänyt kaikki rahat. Tuli oli sammunut uunista. Pojat, jotka eivät viihtyneet pimeässä, olivat juosseet läheiseen tiilitehtaaseen katsomaan tiilintekoa.

Meggy otti lapsen syliinsä ja alkoi kävellä lattialla edes takaisin, viihdytellen sitä hiljaisesti laulaen, alituisesti toistaen entistä: »Tuutilullaa.» Itku hiljeni hiljenemistään, hetkeksi se väliin kokonaan lakkasi. Oli melkein pimeä. Lapsen kasvot vain epäselvästi häämöttivät. Entinen pelko valtasi Meggyn — »entäpä jos lapsi kuolisi! Mitä tehdä?»

»Oi lapseni, kultaseni, Meggyn oma kulta, minä en jätä sinua, vaikka äitikin jättää. Älä itke, siskoni! Kun Meggy kasvaa suureksi ja pääsee työhön, niin meillä on kylliksi ruokaa joka päivä. Onpa meillä juhlaruokaakin, pienoseni, oikein sellaisia torttuja, joita näin leipuri Smartin puodissa, ja runsaasti leipää ja perunoita ja voita ja kaikellaisia makeisia. Eikös niin? Kenties on isä päässyt vankilasta eikä äiti ole enää juovuksissa. Ja jokaisella meillä on oma ehyt tuolinsa ja kaunis lämmin peitto. Ja kukkia ikkunalla, vieläpä lisäksi oiva takkavalkea uunissa. Eikä meidän tarvitse hieroa varpaitamme lämpimiksi. Ja meillä on hyvät vaatteet, hakasilla kiinni, niin ettei tuuli kisko niitä auki. Ja hattu päässä ja siniset nauhat hatussa. Eikö se ole hauskaa? Emmekä milloinkaan pane suuhumme tuota hirveää, hirveää juomaa, emmehän siskoseni? Olethan sinäkin iloinen sitä ajatellessasi?»

Lapsi oli tottunut sellaiseen puheeseen. Meggy näet usein rakenteli tuulentupia. Se häntä lohdutti,

ja vaikkei lapsi siihen vastannut, niin hän tietysti kuitenkin ymmärsi joka sanan. Välistähän pienokainen vetäytyi lähemmäksi Meggyä, mutta tänään hän ei mistään huolinut. Oli vain ihan hiljaa ja lepäsi jäykkänä sisaren sylissä, silmät selällään lakeen tuijottaen.

Pimeni pimenemistään. Jos vain pojat tulisivat kotiin, niin Meggy lähettäisi toisen heistä läheiseen pieneen puotiin kynttiläpalasta pyytämään, kun nyt ei ollut valoa minkäänlaista. Hiilet uunissa olivat sammuneet ja pianhan sytykkeetkin olisivat lopussa, jos niitä polttaisi.

Vuimein pikku Meggy, lapsi sylissä, istuutui kolmijalkaiselle jakkaralle ja seinää vasten nojautuen hän huolesta ja nälästä uupuneena siihen sikeästi nukkui.

»Hei! Eikö täällä ole ketään kotona? huusi iloinen ääni puolta tuntia myöhemmin, ja Meggy hyppäsi ylös kuin unessa. »Mitä? Pilkkopimeässäkö sinä olet?» sama ystävällinen ääni sanoi oven selki selälleen auetessa, niin että viereinen katulamppu sai sitä hiukkasen valaista.

»Niin olen, hyvä herra,» Meggy vastasi puoleksi säikähtyneenä, vaikka tunsikin leipuri Smartin äänen.

»Mitä te tahdotte?»

»Ensiksi minä tahtoisin kynttilän, tyttöseni ja sitten saat tietää enemmän,» hän sanoi, hakien taskutansa tulitikkuja.

Meggy selitti, ettei heillä ollut kynttilää ja hiiletkin uunissa olivat sammuneet. »No, sehän on pian autettu,» leipuri sanoi leikillisesti. »Odota hetkinen!»

ja ennenkun Meggy ennätti ajatellakkaan, hän oli mennyt pieneen kulmapuotiin ja ostanut kilon kyntteliä. »Menehän koko kilokin,» hän mietti.

Kesti hetkisen, ennenkun Meggy tottui valoon niin kauvan pimeässä istuttuaan. Kun hän vihdoinkin saattoi katsoa, hän näki jotain, joka pani sydämen ilosta ja hämmästyksestä sykkimään. Pöydällä — oliko se mahdollista? — oli iso kokonainen leipä, voita ja noita ihmeen hyviä omenatorttuja, teekäärös, oikeinko teetä? — niinpä kyllä! ja muutamia munia ja vereksiä sillejä.

»Oi, oi, oi,» oli kaikki, mitä Meggy ensin sai sanotuksi. Hämmästyksellä hän veti henkeä, ettei hän kyennyt puhumaankaan. Samassa hän muisti lapsen nukkuvan sylissään.

»Kultaseni, herää nyt! Herää nyt, siskoseni. Nyt on lapsella syömistä. Sisko antaa sinulle hyvää ruokaa. Saat sokeria. Saithan viimeinkin. Lapseni — oi, — hyvä herra! Lapsi vain tuijottaa ja kasvot ovat aivan kylmät.» Sen hän sanoi herra Smartille, joka ystävällisesti katsoi häneen kyynel silmissään ja tyytyväinen ilme kasvoissa.

»Mitä sanot, lapseni? Voi, Herra siunatkoon, mitä se on?» ja leipuri otti hellästi lapsen Meggyn sylistä.

Syvää äänettömyyttä kesti hetken. Hyväntahtoinen mies painoi kasvonsa lapsen rintaa vasten kuullakseen, sykkikö sydän vielä. Silloin Meggy kiljahti.

»Hän on kuollut, hän on kuollut. Voi, äiti, äiti, sinun syysi se on, sinun ja juoppouden! Mitä minä teen,

mitä mitä teen?» ja lapsirukka väänteli ruumistansa suurimmassa tuskassa.

»Oi, lapseni, älä toki noin huolehdi, älä lapseni, älä,» herra Smart sanoi, koettaen häntä lohduttaa, vaikka hän ei voinut kieltää, että lapsi oli kuollut. Sehän oli totta.

Kuolema oli hyvänä, hellänä rauhan enkelinä kantanut pienokaisen pois kylmästä ja puutteesta — pois syntisestä maailmasta — pois kovasydämmisen, juopuneen äidin luota — hän vei lapsen sen syliin, joka rakastaa kaikkia ja kutsuu lapsia tykönsä. Niin, äiti voi lapsensa unohtaa, mutta Jumala ei koskaan. Sinä hetkenä, jolloin lapsi oli suurimman huolenpidon puutteessa ja äiti oli hänet jättänyt, Herra osotti laupeutensa ottamalla pienokaisen luoksensa.

* *

Tuntia myöhemmin Meggy nyyhkien nukkui rouva Smartin syliin. Bob ja Dick tekivät parastansa pysyäksseen lämpiminä olkivuoteella kuluneen peiton alla. Äiti kuorsasi samalla vuoteella. Hän heittäytyi sinne hetken perästä, kun leipuri ja Meggy jättivät kurjan kodin. Leipuri vei tyttösen valoisaan, pieneen leipäpuodin viereiseen huoneeseen.

TOINEN LUKU.

Ystävällinen, äidillinen rouva Smart ei hevillä päästänyt pikku Meggyä. Surullisten hautajaisten perästäkin hän vielä päivästä toiseen piti häntä luonansa milloin mistäkin syystä. Viimein hän keksi keinon, miten ainakin ruuassa ja vaatteissa voisi köyhää tytöstä auttaa. Meggy tulisi joka päivä hänen lastansa hoitamaan, sillaikaa kun hän kävi kaupungilla ostoksilla. Siitä saisi Meggy ruokaa ja Sallyn, vanhimman tyttären, vaatteita. Kenties se lohduttaisikkin lasta hänen suuressa surussaan.

Ja vähitellen selkisivät köyhän Meggy-raukan päivät. Hänen synkät, huolestuneet kasvonsakkin näyttivät entistä iloisemmilta. Ensi kerran elämässään hän kuuli puhuttavan Vapahtajasta. Hänen lasta soudattaessaan rouva Smart lämpimästi hänelle kertoi »suloisen, vanhan kertomuksen.»

Ja pikku oppilas kuunteli halukkaasti, hän oikein janosi tietoa Jumalasta ja taivaasta. Hän painoi mieleensä kaikki, mitä kuuli »rakkaasta Jeesuksesta,» lasten ystävästä. Minkä aukon se täytti lapsen sydämessä!

Omituiset olivat hänen kysymyksensä, kun puhuttiin Jeesuksen rakkaudesta. »Oletteko aivan varma siitä, mitä sanoitte, hyvä rouva? Eikö Hän ole liian ylhäinen tullaksensa meidän köyhään kotiimme? Siellä ei ole kuin yksi ainoa tuoli ja sekin on rikki. Niinkö Hän alentuisi? Sitä en luullut!»

Rouva Smart selitti, että Vapahtaja on valmis tulemaan kaikkialle, missä häntä vain odotetaan, olkoonpa paikka, miten huono tahansa. Hän ei ainoastaan lohduta murheellisia, vahvista heikkoja ja auta tarvitsevaisia, vaan Hän puhdistaa heitä ja tekee heidät hyviksi ja auttaa heitä kiusauksia voittamaan. Silloin pikku Meggy vaipui ajatuksiinsa. Usein hän rukoili Jumalaa tekemään hänet hyväksi ja auttamaan häntä oikein Herraa Jeesusta rakastamaan.

»Vaimoni,» leipuri Smart sanoi eräänä iltana, kun Meggy jo oli mennyt kotiin yöksi, »minä olen tuuminut jotain. Sinusta se kai on mahdotonta, mutta kuulehan kuitenkin. Tiedäthän, että tavallani olen monta vuotta juoppoutta vastustanut. Muistat kai sen illan, jolloin lupasin olla pisaraakaan maistamatta nähdessäni, mihin onnettomuuteen Sedgmanin perhe sen kautta joutui. Minä tahtoisin olla parempana esimerkkinä lapsilleni. Muistathan, miten sinulle vastasin, kun sanoit, ettei minun juontini ketään vahingoita, koska muka lapsemme siitä huolimatta voivat olla ehdottomasti raittiit? Sanoin sinulle silloin: »Omituistahan olisi ollut, jos Noa, rakennettuaan arkin, olisi sanonut pojillensa »Menkää te kaikki arkkiin, minä en tule, vaan tahdon kumminkin, että te menisitte!» Mielestäni olisivat hänen sanansa olleet yhtä arvottomat kuin tyhjät akannat. Noan esimerkki vaikutti, etten voinut saarnata toista ja elää toisin. No, vaimoni, siitä päivästä olen pysynyt sanassani. Mutta en enää tyydy vain siihen, että asia on itselleni selvä enkä tee vähintäkään pelas-

taakseni veljiäni juoppouden turmiosta. Voi! Jos näkisin veljeni nielaisevan myrkkyä, rientäisin nuolena häntä siitä estämään. Nyt kumminkin moni ihminen joka päivä juo väkijuomamyrkkyä enkä minä sanallakaan häntä siitä varoita. Päinvastoin saatan omantuntoni vaikenemaan tuolla itsekkäällä: mitä se sinuun kuuluu. Mutta, vaimoni, nyt en enää voi pysyä niin välinpitämättömänä. Vapahtaja ei sitä salli. Jos tahdon hänen opetuslapsenansa olla, niin minun täytyy puhua suuni puhtaaksi.

Rouva Smart piti miestänsä muita miehiä parempana. Dan hänen mielestänsä aina teki oikein. Mutta hämmästyen hän nyt vastasi:

»Tietysti olet oikeassa, mutta en ymmärrä, miten voisit tehdä toisin. Eihän jokaisella ole tilaisuutta toimia raittiuden hyväksi.»

»Voi, tilaisuutta meillä aina on, jos vain otamme siitä vaarin! Mieleeni muistui pikku Meggyn onneton äiti. Olen päättänyt sinun avullasi koettaa saada hänet lakkaamaan juomasta.»

»Se ei onnistu,» rouva Smart vastasi, pudistaen päätänsä. »Kun mies on joutunut siihen turmioon, on vielä toivoa hänen parantumisestansa, mutta naisen parantumisesta ei koskaan. Daniel, ei koskaan! Kaikki inhimillisyys on mennyttä, kun naisesta on tullut juoppo. Hän on kadottanut kaiken ihmisarvonsa. Hän vaipuu niin syvälle, ettei mitenkään enää voi nousta,» ja rouva Smart huokasi raskaasti.

»Olet kyllä oikeassa. Niin pitkälle se menee. Mutta se, mikä on mahdotonta ihmisille, ei ole mahdotonta Jumalalle. Aion rukoillen ryhtyä työhön ja käyttää niitä keinoja, joita Hän antaa käytettäviksemme.»

»Mitä keinoja?» vaimo kysäisi epäilevästi, kääntäen päärmettä työssään ja huokasi taas.

»Sen saat nähdä, kun tarkemmin olen asiaa miettinyt,» leipuri vastasi iloisesti.

Rouva Smart ei kysynyt sen enempää huomattuaan, että hänen miehensä oli sanonut kaikki, mitä hän oli aikonutkin sanoa.

Joulunaika lähestyi kylmänä ja koleana. Meggystä tuntui koti entistäänkin kurjemmalta verrattuna rouva Smartin iloiseen kotiin. Vaikea oli hänestä sieltä lähdettyään mennä kapakkaan hakemaan äitiä. Mutta kuultuansa rakkaasta, laupiaasta Vapahtajasta Meggy oli saanut uuden halun koettaa olla kärsivällinen ja hyvä.

Oli joulunaatto. Äiti oli koko päivän ollut eräässä talossa joulupuuhissa auttamassa. Meggy pyysi päästä puolta tuntia aikaisemmin kotiin, mennäkseen äitiänsä vastaan, kun tämä palasi työstään. Kenties hän voisi estää äitiä menemästä kapakkaan, jonka ohitse hänen täytyi kulkea kotiin tullessaan. Levottomin sydämin pikku Meggy juoksi. Jospa hän vain tapaisi äidin, ennenkun tämä ennätti kapakkaan mennä! Hän kehoitaisi häntä tulemaan suoraan kotiin tahi ainakin antamaan hänelle sen verran rahaa, että saisi varustaa

jotakin huomiseksi. Kun Meggy tuli kapakan kohdalle, pistäytyi hän katsomaan, oliko äiti jo siellä. Ei ollut. Sepä oli hyvä. Ja uudestaan toivoen lapsi kulki edes takaisin siinä edustalla, salaisesti tarkastaen kulkijoita huonosti valaistuilla kaduilla.

Odotettuaan puolta tuntia kauvemmin, jalat jäykkinä ja kädet kohmeessa Meggy alkoi hätäytyä. »Ehkei äiti tulekkaan, ennenkun tunnin tai kahden perästä. Kenties hän on jo kauvan sitten päässyt työstään. Ja missähän äiti nyt oikeastaan lienee?» Meggy jo arveli palata kotiin ja jättää koko yrityksen sikseen. Mutta hyvin ikäväähän sekin olisi ollut. »Voi, jos vain jaksaisi odottaa, vaikkapa puoleen yöhön asti!»

Hänelle juohtui mieleen, mitä rouva Smart oli puhunut joulun merkityksestä. Jokaisen tulee silloin, Vapahtajan syntymäjuhlanä, olla iloinen ja onnellinen. Toisiakin on tehtävä iloisiksi ja onnellisiksi. »Enhän minä voi tehdä ketään iloiseksi,» Meggy arveli. »Eihän minulla ole mitään muille annettavaa. Onpa kumminkin jotain. Annan Bobille kauniin kaulahuivin, jonka sain rouvalta. Bob pitää paljon kauniista tavaroista. Entä Dickille? Mitä voisin hänelle antaa? Kunhan mietin. . . . Tokkohan Dick pitäisi minun nukestani, Sallyn antamasta nukesta, jonka sain kohta siskoni kuoltua. Minä pidän siitä niin ihmeen paljon. Mutta voinhan olla nukettakin. Eihän kenenkään tarvitse nähdä, että itken sitä. Kenties voisin Dickin poissaollessa joskus hyväillä entistä nukkeani. Jos» . . .

Meggyn mietteet keskeytyivät, sillä askeleita lähestyi. Tyttö vetäytyi pensasaidan suojaan, kun herra Smartin tuttu ääni huudahti: »Sinäkö siellä olet, tytöseni?»

»Minähän täällä olen,» Meggy vastasi, ihmetellen, mitä varten hän siellä kulki. Hän meni leipuria vastaan.

»Et kai luullut tapaavasi minua täällä. Mutta toisella voi olla salaisuuksia yhtä hyvin kuin toisella,» leipuri sanoi naurahtaen ja puristi tytön kättä. »Sinä odotat jotakin niinkuin minäkin. Hauskaapa olisi, jos molemmat olisimme tulleet samaa henkilöä vastaan. Eikö niin?»

»Ei se ole mahdollista,» Meggy sanoi, »minä läksin äitiä vastaan.»

»Hm, hm,» leipuri sanoi, »häntähän minäkin tahaisin tavata.»

Ei ollut aikaa muuta sanoa, sillä Mary Wilson, Meggyn äiti, tuli jo tuolta tietä myöten. Hän kulki kiireesti ja oli menemäisillään heidän ohitsensa, kun herra Smart ystävällisesti tervehtien pysähdytti hänet.

»Hyvää iltaa, Mary, hyvää iltaa! Pieni tyttönne ja minä olemme yhdessä odottaneet teitä ilmoittaaksemme, että teillä on jo jouluruuat valmiina huomiseksi».

Meggy hämmästyí, mutta sitä ei kukaan pimeässä nähnyt eikä hän virkkanut mitään.

Vaimo säpsähti tervehdyksestä, mutta hetkisen kuluttua hän vastasi: »Te olette hyvin hyvä, herra Smart.»

»En ollenkaan. Olen iloinen tavatessani teidät. Joulua ei ole kuin kerran vuodessa. Vaimoni ja minä luulimme, ettette panisi pahaksi, jos saisitte lämmintä, vasta paistettua leipää ja paistin. Te voitte sen huomenna taas lämmittää. Toin vähän luumujakin jälkiruuaksi. On siellä kotona vähän muutakin lapsillenne,» leipuri jatkoi, puhuen yhä innokkaammin, mitä lähemmäksi he kapakkaa lähenivät. »Kenties siellä on teillekin jotakin. Joulua ei ole kuin kerran vuodessa, niin kuin jo sanoin.»

Meggyn äiti pälyi kapakkaan kulkiessansa sen ohitse. Hän ei kuitenkaan rohennut mennä sinne, kun herra Smart ja Meggy kulkivat hänen vieressään. Kaikki astuivat nopein askelin kotiin. Ihmeeksensä Meggy näki jo ikkunasta roimatulen palavan uunissa. Heidän huoneeseen tullessaan olivat Bob ja Dick täydessä nappulaleikin touhussa lattialla.

»Katso, katso!» molemmat pojat huudahtivat yhteen suuhun, »tämän on hyvä, hyvä herra Smart meille antanut —»

He vaikenivat yhtäkkiä nähdessänsä leipurin seisovan ovella.

Lasten ilo oli rajaton. Paitsi jouluruokaa, joka huolellisesti oli pantu isoon koriin, oli siellä mahdollisimman iso käärös. Leipuri Smart auttoi äitiä sitä aukaisemaan, mutta jätti hänet yksinään katsomaan sen sisällystä. Hän vetäytyi nurkkaan, kutsui pojat luoksensa ja alkoi iloisesti ja vilkkaasti leikkiä nappulaleikkiä heidän kanssansa. Hän voitti heidät molemmat.

Kääröksestäpä vasta monenmoista ilmestyi. Ensiksi lämmin nuttu Meggylle. Se oli melkein uusi. Sally oli sitä käyttänyt vain muutamia kertoja, sillä hänelle se oli ahdas. Kumpaisellekin pojalle oli kaksi paitaa ja uusi, lämmin villahame äidille. Vielä oli siellä rouva Smartin lämmin, ruskea vaippa, jonka hän mielellään lahjoitti Meggyn äidille ja viimeiseksi löytyi sieltä kuusi metriä valkaisematonta pumpulipalttinaa.

Mary Wilson seiso i sanatonna, tuntui kuin näkisi hän unta. Kyyneleitä vier i poskille ja jotain takertui kurkkuun. Hän katsoi leipuriin, joka nauraen leikki poikien kanssa, mutta hän ei saanut sanoja häntä kiittääkseen. Viimein hän lausui: »Minä kiitän teitä, minä . . .»

»Ei kestä, ei kestä,» sanoi herra Smart, joka samassa seiso i pöydän ääressä. »Minä ja vaimoni ilomielin sen teimme. — Teimme omaksi huviksemme, sen teille vakuutan. Rahat, joilla aioimme ostaa joulu lukuusen ja lapsillemme joululahjoja, olemme tällä tavoin käyttäneet. Lapset olivat yhtä innostuneet kuin mekin. He pitävät näet paljon teidän pikku tytöstänne. Saadakseen Meggyn iloiseksi ei heistä ole mikään uhri liian suuri. Me arvelimme, että nämä lahjat olisivat teille sopivia. Jos teillä on jotakin puhumista vaimoni kanssa, niin voitte sanoa sanottavanne huomenna ilta päivällä; hän näet tahtoo i teidät luoksensa teetä juomaan kello puoli viiden aikana. Ettehän siitä kieltäytyne? Tulkaa välttämättömästi kaikki. Meggy tuntee kyllä tien meille. Tunnethan tyttöseni?» Ja leipuri

Smart, taputettuaan Meggyä poskelle, pujahti heidän näkyvistänsä »sukkelammin kuin nuoli,» niinkuin Bob sanoi.

Mary Wilsonin valtasi hämmästys ja kiitollisuuden tunne. Herra ja rouva Smartin odottamaton ystävällisyys sai virkoamaan sen hyvän, joka miltei sammuneena vielä piili hänessä. Ei kukaan, vaikka syväänkin vaipunut, ole niin huonon huono, ettei joku valonsäde, olkoonpa vaikka miten himmeäkin, välähtäisi hänen synkältä taivaaltaan. Jos se yleisemmin huomioon otettaisiin, kentiespä silloin paremmin seurattaisiin Vapahtajan esimerkkiä kärsivällisyydessä, pitkämielisyydessä, toivossa ja odotuksessa. Jos pidät veljeäsi auttamattomana, niin saat hänet vielä syvemmälle vaipumaan ja estät senkin oraan nousemasta, jonka kehoitus voisi kasvattaa. Toivo hänen parantumistaan, niin kurjintakin voit sillä kohentaa. Toisin sanoen: sysää luotasi langennut ja hän vajoo vajoamistaan; mutta ojenna hänelle auttava kätesi, mahdollisesti näet hänen nousevan.

Meggyn äiti ei tietänyt, mitä leipuri Smart ajatteli kiirehtiessään kotiin vaimollensa kertomaan, miten kaikki oli onnistunut. Jos hän olisi ne tietänyt, niin kenties hän paremmin olisi häntä ymmärtänyt; mutta suuresti kiitollinen hän oli.

»Jumalan avulla me voimme hänet vielä pelastaa,» leipuri arveli. »Hän ei vielä ole niin langennut, ettei häntä voisi auttaa. Hm. Kuinka mielissään hän oli! Pätipä katsoa, miten kasvojen kovat piirteet lauh-

tuivat kääröstä avatessa. Vahinko vain, ettei vaimoni ollut sitä näkemässä.»

Joulupäivä koitti selkeänä ja kirkkaana. Mary Wilson oli aikaiseen liikkeessä. »Saattaahan leipuri pistäytyä meitä katsomaan enkä soisi hänen päivän valossa näkevän, miten likaista kaikki on.» Paljo meni aikaa puhdistamiseen. Sitten oli ruoka valmistettava. Päivällisen syötyä pukeutui äiti niin siistiksi kuin suinkin. Meggy piti huolta itsestään. Rouva Smart oli opettanut häntä pysymään puhtaana ja siistinä.

Tornikello löi neljä, kun he läksivät. Varovainen Meggy vei heitä niitä katuja, joiden varsilla ei ollut kapakoita, mutta levollinen hän vasta silloin oli, kun he onnellisesti olivat perillä.

Herttainen rouva otti heidät ystävällisesti vastaan. Sydämmellisesti hän toivotti heidät tervetulleiksi. Mary Wilson perehtyi pian hänen seuraansa.

Leipurikin tuli toisten kanssa teetä juomaan. Hän huvitti kaikkia kertomalla mitä hauskimpia juttuja. Ne naurattivat varsinkin Bobia ja Dickiä. Miten hauska oli ilta! Teen juotua leikkivät lapset käytävässä. Sill-aikaa herra ja rouva Smart puhelivat Mary Wilsonin kanssa lämpiävän uunin ääressä. Meggy hoiteli pieno-kaista niinkuin ennenkin.

Leipuri katsoi aina vähän päästä levottomasti kelloansa. Ikäänkuin uusi ajatus yhtäkkiä olisi päähän vilahtanut, hän meni ikkunan luo.

»Kaunis ilta, erittäin kaunis ilta,» hän virkkoi käsiänsä hieroen. »Mitähän, jos kaikki menisimme

tunniksi tai pariksi juhlasaliin. Goodtemplarien raittiusseuralla on kaiketi jotain hauskaa tarjottavana. Kuulkaapas, poikanulikat, mitä te siitä arvelette? Vaimoni, tuletkos? Entäs te, Mary Wilson?»

»Mielelläni,» kuului vastaus, kun Smart epäilevästi häneen katsoi, »jos vain tahdotte.»

Ei aikaakaan, niin kaikki olivat matkalla. Rouva Smart tuli perästäpäin. Hän nukutti ensin lapsen.

Leipuri oli oikein innoissaan saadessaan Mary Wilsonin kauniiseen, valaistuun saliin. Seura oli huomannut, että joulun tuo paljon kiusauksia monelle kodittomalle ja nuorelle. Aikomus ei suinkaan ollut viekotella ketään perhe-elämästä tai vastustaa joulunviettoa kodissa. Mutta se piti kalliina velvollisuutenaan tehdä jotakin niiden hyväksi, joilla ei ole kotia. Moni on jouluna joutilaana, kiusauksien ympäröimänä. »Joulua ei ole kuin kerran vuodessa ja silloinhan pitää huvitella,» sanotaan. Moni kyllä sinä suurena, kalliina juhlena astuu ensimmäiset askeleet paheen polkua, vaikk'ei silloin vielä vallan vajoaisikkaan syntyin. Väärin käytetty joulun-aika johtaa todellakin moneen pahaan.

Siinä tarjoutuu tilaisuus tehdä hyvää. Ajattele asiaa kaikin puolin ja koeta voimiesi mukaan auttaa heikompaa veljeäsi, vaikkapa sinulla sen tähden naurettaisiinkin ja sinua moitittaisiin.

Huone oli täynnä leipurin tullessa joukkoineen. Kaikille hankittiin mukavat paikat. Sija pidettiin rouva Smartillekin.

Ohjelma oli vaihteleva — soittoa ja laulua, lausuntoa ja puheita. Iltama alkoi juhkakantaatilla: »Kuule enkelien laulua!» Lopuksi puhui eräs nainen, joka oli erittäin innostunut raittiusasiaan. Hän kehoitti hartaasti kaikkia läsnäolijoita nousemaan ankaraan sotaan juoppouden hirmuvihollista vastaan. Se on kodin rauhanhäiritsijä ja kaiken onnen ja viattomuuden poistaja. Se on pimeyden ruhtinaan apuri, vaikkakin usein valkeuden vaippaan pukeutunut. Lopuksi puhuja kertoi pienestä tytöstä. Huonon hoidon oli lapsiparka saanut. Usein häntä lyötiin, sillä äiti oli juoppo. Hän kertoi, miten lapsi hyvänä enkelinä etsi äitiä turmeluksen teiltä ja vei hänet kotiin. Hän kertoi, miten lapsi itki ja rukoili ja kauniisti kehoitti äitiä luopumaan juoppoudesta. Mutta kaikki oli turhaa, kunnes lapsi vihdoinkin joutui tautivuoteelle. Lasta oli tavallista kovemmin kuritettu ja hän sai siitä kovan kuumeen. Viimeisinä hetkinään hän sai äitinsä lupaamaan, ettei hän enää milloinkaan maistaisi myrkkynuomaa.

Ja viimeisen kerran hengähtäessään lapsi sanoi: »Äiti on luvannut, että hän tahtoo tulla hyväksi. Äiti on luvannut, ettei paha henki saa häntä ottaa.»

Kertomusta kuullessaan Mary Wilson tuli yhä levottomammaksi, posket hehkuivat ja rinta kohoili. Hän oli niin kiihkoissaan, että hän puhujan laskeutuksessa puhujalavalta kiihkeästi huudahti: »Pitkö hän lupauksensa? Pitkö? Tokko hän piti lupauksensa?»

»Jumalan avulla hän piti sen,» nainen vastasi
»Hän tuli kristityksi ja hartaaksi raittiuden harrastajaksi.

Lapsensa muisto oli hänen hyvänä enkelinänsä. Se häntä syvästi nöyryytti. Se sai hänet toisia onnettomia lapsia ajattelemaan, jotka olivat hyvän hoidon puutteessa niinkuin hänen oma lapsensa ennen oli ollut. Niiden hyväksi hän kaikin voimin teki työtä. Hän koetti saada isän ja äidin luopumaan tuosta hirveästä myrkystä. Onko tässä seurassa ketään, joka tarvitsee hänen apuansa?»

»Minä sitä tarvitsen!» Mary Wilson huudahti, purskahtaen itkuun. »Jos kukaan, niin minähän olen kadotettu, syvälle syntiin vajonnut — raukka. Auttakaa minua, jos voitte, auttakaa minua!»

Puhuja tuli hänen luokseen. »Sisareni,» hän sanoi »me olemme kuulleet, että tahdot päästä juoppouden kamalasta kirouksesta. Me kaikki sinua siitä kunioitamme ja Jumalan avulla tahdomme olla sinulle avulliset taistelussasi syntiä vastaan, mutta ainoastaan sillä ehdolla, että nyt kokonaan luovut siitä, joka on ollut kirouksesi.»

»Minä lupaan, minä lupaan,» Mary Wilson nyhytti.

»Varoittaen sinua koko elämäsi aikana olemaan maistamatta väkijuomia, me samalla sinua muistutamme, että ainoastaan Jumalan avulla on mahdollista voittaa synti. Rukoile Häntä tekemään sinut uudeksi luomukseksi. Ano Häneltä syntisi anteeksi ja uutta elämää Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Ainoastaan sillä tavalla pääset voitolle ja tulet onnelliseksi,» puhui nainen.

Mikä odottamaton hetki! Miten se ilahutti pikku Meggyä! Miten se tyydytti leipuri Smartia ja hänen vaimoansa! Moni oli pilkannut Smartia, joka kuului Goodtemplarien veljesliittoon. Hänen vaimonsakkin oli hänelle sanonut: »Mikä kiire sinulla on yhtymään siihen. Tokkohan nuo uudet aatteet voivat vaikuttaa sitä, mitä luulet.» Hän oli vastannut: »Hedelmästä me puun tunnemme. Olkootpa aatteet uudet tai vanhat. Goodtemplarit toimittavat Jumalan kunniaksi sitä, jota ei kirkko ole minun päivinäni aikaan saanut. Seura etsii kadonneita niinkuin Vapahtajakin. Se haakee eksyneitä ja johdattaa heitä Kristuksen luo. Minusta on kunnia kuulua siihen seuraan. Mitäs siitä, jos minua pilkataan ja minulle nauretaan. Sepä vasta on raukka, joka ei voi kärsiä jotakin totuuden tähden.» Smart tunsu saaneensa runsaan palkan siitä, mitä oli kärsinyt mielipiteensä tähden. Edessänsä hän näki palkintonsa ja siinä oli kylliksi, vaikka ei hänellä muuta hyötyä olisi ollutkaan Goodtemplarien seurasta.

*

*

*

Kuukaus sen perästä Mary Wilson tuli Goodtemplariseuran varsinaiseksi jäseneksi. Siitä hetkestä saakka hän sai runsaasti kokea toveriensa rakkautta ja apua. Kaikin voimin he tukivat häntä, uuden polun astujaa. Kaikki olivat ennen Mary Wilsonia hävenneet ja halveksineet. Nyt hän koetti ansaita niiden kunnioitusta, jotka osottivat hänelle niin suurta hyvyttä ja myötä-

tuntoisuutta. Epäiltävää on, olisikko hän omin neuvonsa jaksanut pitää raittiuslupaustansa. Paremmat ajatukset ja tunteet saivat vähitellen vallan. Rouva Smart muisti häntä edelleen rukouksissaan ja hellällä huolellaan. Kun hän näki, ettei Mary Wilson osannut lukea, tarjoutui hän häntä opettamaan ja siten saatiin aihetta raamatullisiin keskusteluihin. Niistä oli Marylle arvaamatonta hyötyä.

* *

Pikku Meggyn koti oli kertomuksemme alussa kurjan kurja, mutta nyt sen lopussa se on valoisa ja iloinen. Wiime vuosien surut kehittivät pikku Meggyä. Suurta surua seuraa usein suuri ilo. Aikoja on kulunut siitä illasta, jolloin Meggy oli Goodtemplarien iltamassa. Se ilo, joka silloin täytti hänen sydämmensä, on kestänyt. Hänen suurin toivonsa on, että isäkin nähdessään entisen huonon kodin näin onnellisena ja huomattessaan, miten äiti on hyvä ja lempeä, muuttuisi toiseksi ihmiseksi.

Synkkä varjo, jonka juoppous ja sen seuraukset, puute ja kurjuus, levitti kotiin, on nyt poistunut. Evankeiumin totuus on sinne päässyt, tuoden mukanaan ennen tuntematonta iloa ja rauhaa.

Onhan meidänkin läheisyydessämme monen monta pikku Meggyä, joka tarvitsee apuamme ja huolenpitoamme. Onhan monta pimeään pimeää kotia, joita kristityn lämpimän rakkauden tulisi valaista.

Oi, jospa se, joka rakastaa Herraansa ja tahtoo seurata Häntä, joka kävi ympäri tehden hyvää kaikille, — jospa hän enemmän ajattelisi velvollisuuksiansa!

Jakakoon jokainen runsaammin iloa surulliselle, ravintoa nälkäiselle, kehoitusta sortuneelle, varoitusta huolimattomalle, neuvoa neuvottomalle ja ojentakoon auttavan kätensä langenneelle, muistaen Vapahtajan käskyä:

Minkä te olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te teitte minulle.

Mitä vanha talo lapselle opetti.

Elokuu oli loppumaisillaan. Kesä jätti kaikille jäähyväiset. Se säilytti pitkät päivänsä tulevaksi vuodeksi. Kylmät yöt seurasivat kuumaa päivää ja kuu katseli miettiväisenä tuleutunutta viljapeltoa ja sitomatomia lyhteitä.

Syksy tarjoili tuomisiensa. Omenapuut rehottivat kypsine hedelmineen ja luumupuun raskaat oksat painuivat maata kohti. Vattuja, pihlajanmarjoja ja pähkinöitä kasvoi samassa pensasaidassa.

Siellä pikku Elsa kasvoi. Hän kävi siihen aikaan koulua kaupungissa, noin tunnin rautatiematkan päässä kodistansa. Eräänä päivänä oli lapsilla lupa. Elsa jätti asuntoonsa koululaukkunsa ja eväskonttinsa, pukeutui paraimpaan pukuunsa ja kohta sen perästä kiiti junalla aika vauhtia herttaiseen kotiinsa maalle.

»Meillä on tänään lupa!» isoisä, hän huudahti, kun vanha mies kumartui häntä suutelemaan. »Nythän on minun syntymäpäivänikin. Kerrothan minulle sen takia kertomuksen tänään, kerrothan, isoisä?»

Hetken kuluttua molemmat, maitolasi ja kahvikuppi edessänsä, istuivat suuren tammen siimeksessä. Vanha seitsenkymmenvuotias, harmaahapsinen ukko nosti lapsen polvellensa ja alkoi kertoa heidän kodistansa, heidän rakkaasta vanhasta linnastansa.

Joki virtasi hiljalleen. Matilda, tytön laiva, oli rannassa ankkurissa. Työväen viikatteet kaisloja nitäessä nousivat ja laskeutuivat kuin välkkyvät aallot ja rantaniitty oli täynnä heinämiehiä. Linnan puolella olivat viinirypäleet kypsiä ja punainen köynnöskasvi kiemurteli pitkin aitaa. Verbenakukat, samettihaavat ja ruusut olivat vielä täydessä kukoistuksessaan. Ilma oli tyynen tyyni.

Olisippa luullut kesän pistäytyneen päiväksi syksyn sijaan, sillä valkeita perhosia liiteli ilmassa. Hyönteiset pyöriä surisivat päivänpaisteessa ja pääskysset olivat kahden vaiheilla, oliko aika lentää lämpimiin maihin vai vieläkö viipyä.

Mutta sitä ei lapsi huomannut eikä hän huomannut edes koiranpentuakaan, joka juoksenteli ruohikossa. Hän vain innokkaasti kehoitteli ukkoa. »Kerro, rakas isoisä, eläkö pysähdy, kerro, kerro!» Katsoen vanhusta silmiin ja kuunnellen hänen kuvauksiansa, tuntui El-sasta ihan kuin istuisi hän ison kuvakirjan ääressä, käännellen sen lehtiä. Mainio kuvakirja vanha isoisä olikin.

»Iso talo, jonka näet edessäsi,» hän alkoi, »on nähnyt monta muutosta. Pylväskäytävässä, jossa palvelijat paraikaa ajavat karpäsiä, pyhät munkit kävelivät

edes takaisin, sillä rakennus oli ennen vanhaan munkkiluostarina. Hyvin rikas oli vanha sistersiläisluostari. Siihen kuului koko ympäristö. Tuon vastapäätä meitä olevan kappelin tuossa päässä oli ovi. Siitä talon asukkaat kulkivat. Alakerrassakin oli pieni-ikkunaisia suojia ja maanalaista salaista käytävää myöten munkit pääsivät läheiseen kaupunkiin. Tornikello, sama, joka vieläkin on käytännössä, on paljon nähnyt: se on ollut ristiäisissä, vihkiäisissä, hautajaisissa. Kappelissa on kaikki erinomaisen kaunista: vanha saarnastuoli, taulu joka kuvaa neitsyt Mariaa lapsi sylissä, rippituoli ja vanhat urut.

Näyttämö muuttui ja vanhasta talosta tuli oikeuden istuintalo. Vankeja tuotiin, isossa ruokahuoneessa heidät tutkittiin ja tuomittiin. Tuomari ja oikeudenpalvelijat asuivat toisissa huoneissa. Muistan niin selvästi suuret kaapit, joissa asiakirjat säilytettiin ja luukun, joka vei vankikomeroihin.

Tuli sitten aika, jolloin poikani — sinun isäsi, pikku Elsa — ja minä ostimme talon seitsemästäkymmenestäviidestä tuhannesta markasta. Paikka muuttui mehiläispesäksi, joka oli täynnä ahkeroita työmiehiä. Paljon oli tehtävää ja paljo oli kokonaan muutettavaa. Toisesta paikasta seinä purettiin, toiseen tehtiin väliseinä. Puita istutettiin, puutarha laajennettiin. Huoneet maalattiin ja verhottiin seinäpaperilla. Huoneiden sisustus muuttui perinpohjin. Kaikki muistan niin elävästi. Mutta kauvan kesti, ennenkuin kaikki valmistui. Hitaasti työ edistyi, mutta edistyiän se kuitenkin. Nyt

kumminkin näet, mitä olen saanut aikaan. Onhan talo nyt erinomaisen kaunis. Iloa ja virkistystä se monelle tuottaa. Väsyneet kaupunkilaiset tulevat tänne lepoa nauttimaan. Ihana puutarha ja kirkas, kiemurteleva virta ilahuttavat mieltä.

Tavattoman suuria muutoksia on vanha talo kokenut. Se on ollut luostarina, oikeustalona, virkistyspaikkana... Jos tahdot, niin saat kappelissa Raamatusta lukea vielä ihmeellisemmän kertomuksen toisesta, paljoa merkillisemmästä talosta. Itse Jumala asuu siinä, sillä talo on ihmisen sielu. Alussa oli elämä siinä rauhallista ja pyhää, jollaiseksi me ajatteleme elämää luostarissa. Mutta surkeaa kyllä ihminen lankesi syntiin, ja ainoa muisto sielun entisestä onnellisuuden tilasta on siinä epäselvästi huomattava kirjoitus: »tässä Jumala kerran asui!

Sä, Herra, otit sieluni
 Sun asunnoksesi
 Vaan synti sinne pääsikin
 Mun sielun' turmeli,
 Ja Herra, sinun kuvasi
 Se poisti, himmenti.»

»Kuka sitten asui sielurakennuksessa?» kysyi tyttö.

»Lapseni, siellä oli ankara tuomari nimeltä Omatunto. Hän eli talossa palvelijoineen, niinkuin tuomari asui meidän linnassamme. Monasti hänen tuomiopäätöksensä kuului: »syyllinen.»

»Omituistahan on, lapseni, että niinkuin minä ostin tämän talon tehdäkseni siitä jotakin erinomaista, niin

ostettiin kadonnut sielukin, jotta siitä rakennettaisiin temppeli niin kaunis, että se palkitsisi kaikki uhraukset.

Meidän Vapahtajamme se oli, joka osti sielun omaksensa. Kalliisti Hän sen osti. Hän teki sen uudeksi luomukseksi. Hän sisusti sen uusilla ajatuksilla ja haluilla ja Hän asui siinä Isänsä kanssa.

* *

Ukko ja lapsi istuivat kotvasen, miettien kertomusta. Aurinko oli laskeutunut ja kuu nousi taivaalle, ennenkuin he menivät levolle. Elsa ei milloinkaan unohtanut sitä iltaa. Mitä vanhemmaksi hän tuli, sitä mieluummin hän oli kappelissa kahden kesken Raamatunsa kanssa, tutkistellen sen pyhiä sanoja. Hänen suurin ilonsa oli kävellä vanhan talon joka huoneessa ja ilahuttaa kaikkia sen asukkaita. Rakkaus vanhaan Raamattuun ja halu toisia palvelemaan oli hänessä herännyt sinä iltana, jolloin isoisa kertoi vanhasta talosta ja sen perinpohjaisesta muutoksesta.

»Suo armosi,
Sun teilläsi
Niin täällä vaeltaaksen',
Ett' autuuden
Taivaallisen,
Ain' ijäisen,
Saan luonas omistaaksen'!»

Uusia lasten ja nuorison kirjoja!

WERNER SÖDERSTRÖM'in kustannuksella on jouluksi
v. 1898 ilmestynyt:

Kesäisiä ja talvisia tarinoita. Kirjoittanut
Toini Topelius. Suomentanut Hanna Pakkala.
Useilla kuvilla kaunistettu. Hinta sid. 2 m. 75 p.

Hämyhetkinä I. Joulukirja lapsille. Runoja ja
kertoelmia eri tekijöiltä. Suomentanut A—A
Kuvilla kaunistettu. Hinta sid. 85 p.

Lasten runoja. Kirjoittanut *Immi Hellén.* Tämä
monilla kauniilla kuvilla varustettu kirja on aiottu
lasten luettavaksi sekä kotona että koulussa.
Hinta sid. 1 m. 25 p.

Täti kertoo . . . I ja II à 25 p. Helppohintaisia
lasten kirjoja. Kuvallinen päällys.

Gulliverin retket ja seikkailut kääpiöiden ja
jättiläisten maassa. Nuorisolle uudestaan kerto-
nut *Ferd. Goebel.* Kuvallinen päällys. Suomennos.
Hinta 65 p.

Hatanpään Heikki ja hänen morsiamensa.
Kertomus Tuomas piispan ajoilta. Kirjoittanut
E. F. Jahnsson. Kuvallinen päällys. Toinen pai-
nos. Hinta 2 mk.

